

ปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

ผศ.อาธิ ครูศากยวงศ์*

จำนวน 400 ตัวอย่าง และเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากแบบสัมภาษณ์จำนวน 60 ตัวอย่างด้วยวิธีพหุปัจจัยและเฉพาะเจาะจง สถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งนี้ทำการทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งผลวิจัยมีดังนี้

1. คุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นตัวแทนในการศึกษาคั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 21-30 ปี สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญา นั้บถือศาสนาพุทธ เป็นโสด มีขนาดครัวเรือน 3-4 คน ประกอบอาชีพอยู่ในภาคประชาชน รองลงมาเป็นภาคธุรกิจและภาครัฐ ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่เป็นเวลา ไม่น้อยกว่า 5 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือชมรมในพื้นที่ที่ตนเองอาศัยแต่ประการใด

2. ระดับความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ใน 12 ด้าน พบว่าหุ้นส่วนเศรษฐกิจซึ่งประกอบด้วยกลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคธุรกิจและกลุ่มภาคประชาชน มีส่วนช่วยหรือร่วมมือกันช่วยพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.85 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานีมีวัตถุประสงค์ศึกษาคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ศึกษาความสัมพันธ์ของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ศึกษาปัจจัยของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณผสมผสานกับงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งได้จากการสร้างแบบสอบถามและการสร้างแบบสัมภาษณ์ จากหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 กลุ่ม นั้นคือ กลุ่มภาครัฐ กลุ่มภาคธุรกิจ และกลุ่มภาคประชาชน เก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

1. The general features of the economic partners; it was found that most of the sample groups used as representatives in this research were women, aged 21-30 years, graduated in level of Associate Degree, Buddhism religion, single status, size of household containing 3-4 people, operating the occupation in people sector. The secondary level was in business sector and public sector; they were living in the area for not less than 5 years or more; and most of them did not participate as members or clubs in the area that they lived.

2. The level of cooperation in economic development of economic partners in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province, in 12 aspects, it was found that the economic partners consisting of public sector group, business sector group and people sector group helped or cooperated in helping the economic development of the area in the moderate level. The mean was 2.85 and the standard deviation value was 1.03. The economic partners developed the economy in life quality the most of all. The secondary level was the economic development in basic economic structure, regulations, population and labor. The economic partners developed the economy in the trading, investment, tourism and service in the final level.

3. Factors of general features of economic partners having relations with the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; the test result of the assumption found that the age and education level of the economic partners had relations with economic development. The size of household, occupation features and living period of economic partners had no relations with the economic development in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province; with statistical significance at the level of 0.05.

4. The finding of this research was that the economic partners did not have significance with the economic development in the trading, investment, tourism and service as it should be, but the development was obtained in the final level, even if Thailand and Southern Region of Thailand at present are very necessary to use the economic driving force in trade, investment, tourism and service in the first levels of development; it showed the serious cooperation of economic partners in the area group of Chumphon Province, Ranong Province and Surat Thani Province.

ความสำคัญของปัญหาที่ทำการวิจัย

ช่วงปี พ.ศ.2540 ที่ผ่านมาเป็นปีที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของไทยอันเป็นปัญหาจากภาคเศรษฐกิจต่างประเทศ รวมถึงปัญหาการพัฒนาที่มีกตังเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจไว้สูงจนเกินไป (วันรักษ์ มิ่งมณีนคิน, 2549 : 150) อีกทั้งแนวทางการพัฒนายังพึ่งพาสินค้าทุนในระดับสูงทำให้ความต้องการนำเข้าสินค้าทุนสูงกว่ารายรับในรูปเงินตราต่างประเทศ ก่อให้เกิดปัญหาการขาดดุลการชำระเงิน (สุนีย์ บุญยวิทย์, 2544 : 22) ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงปัญหาปริมาณการค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างเร่งรัดขณะที่ราคาสินค้าส่งออกไม่สามารถคาดคะเนได้ตามต้องการ

ปัญหาการโยกย้ายแรงงานจากภาคเกษตรกรรมซึ่งเป็นแรงงานส่วนเกินเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ก่อให้เกิดความผันผวนต่ออัตราค่าจ้างของผู้ใช้แรงงานที่พึ่งได้รับอัตราค่าจ้างที่เป็นธรรม แต่ต้องยอมรับอัตราค่าจ้างที่แท้จริงต่ำลง (วิรัช ธเนศวร, 2545 : 156 - 157) ล่าสุดปี พ.ศ. 2549 เศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยเฉพาะความขัดแย้งทางการเมืองได้ส่งผลให้การลงทุนในโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐต้องชะลอตัวออกไป (จิระภา สุขเกษม, 2549 : 26-27) กระทั่งต่อการจ้างงานและการมีรายได้ของประชากรที่จะได้รับการพิจารณาให้เข้าทำงานในโครงการขนาดใหญ่ดังกล่าว

นอกจากนี้การเกิดภาวะเงินเฟ้อซ้ำของสินค้าและบริการมีราคาสูงขึ้นอันเป็นผลจากการปรับตัวของราคาน้ำมันและจากการเจรจาการค้าเสรีที่ยืดเยื้อออกไปล้วนเป็นปัญหาที่กระทบต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจของไทย ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยทั้งในและต่างประเทศที่ยังคงอยู่ในอัตราที่สูง การปล่อยให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไปโดยลำพังอาจทำให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวในอัตราที่ต่ำซึ่งอาจมีผลกระทบต่อภารกิจอันอยู่ดีของประชาชนได้

ภาครัฐจำเป็นต้องเข้ามาสนับสนุน กำหนดนโยบายแผนงานทั้งระดับจุลภาคและมหภาค ไม่ว่าจะเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม แผนปฏิรูปการเงิน แผนการเพิ่มค่าใช้จ่ายการลงทุนสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน การค้า การส่งออก และการแทรกแซงตลาดในบางกรณี (สมรักษ์ รักษาทรัพย์และถวิล นิลใบ, 2547 : 47)

การพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่สมดุลระหว่างภาครัฐภาคเอกชน และภาคประชาชนนำมาสู่ปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนจนกับคนรวย บ่อยครั้งนำไปสู่ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมืองและเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่กระทบต่อบทบาทของรัฐในการพัฒนาเศรษฐกิจ (ผาสุก พงษ์ไพจิตร, 2541 : 415 - 416) อย่างไรก็ตามกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศวิธีหนึ่งนั่นคือการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับกลุ่มจังหวัดเมื่อเศรษฐกิจด้านต่าง ๆ ในระดับกลุ่มจังหวัดมีรากฐานที่มั่นคงก็จะกระจายความเจริญเติบโตไปครอบคลุมสู่ระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน และระดับครัวเรือน ดังนั้นแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องมองถึงศักยภาพของแต่ละกลุ่มจังหวัดว่าภายในกลุ่มจังหวัดมีทรัพยากรอะไรบ้างที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ร่วมกันในการพัฒนาชาติไทย ที่สำคัญทำอย่างไรจึงจะมีการนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มาจัดสรรระหว่างจังหวัดในกลุ่มด้วยกันให้เกิดประโยชน์สูงสุดอันจะนำมาสู่ความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

โจทย์การวิจัย

1. หุ้นส่วนเศรษฐกิจมีการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานีอยู่ในระดับใด
2. ปัจจัยใดบ้างของหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี
2. ศึกษาระดับความร่วมมือของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ ในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี
3. ศึกษาปัจจัยคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วน เศรษฐกิจ ที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

ขอบเขตของการวิจัย

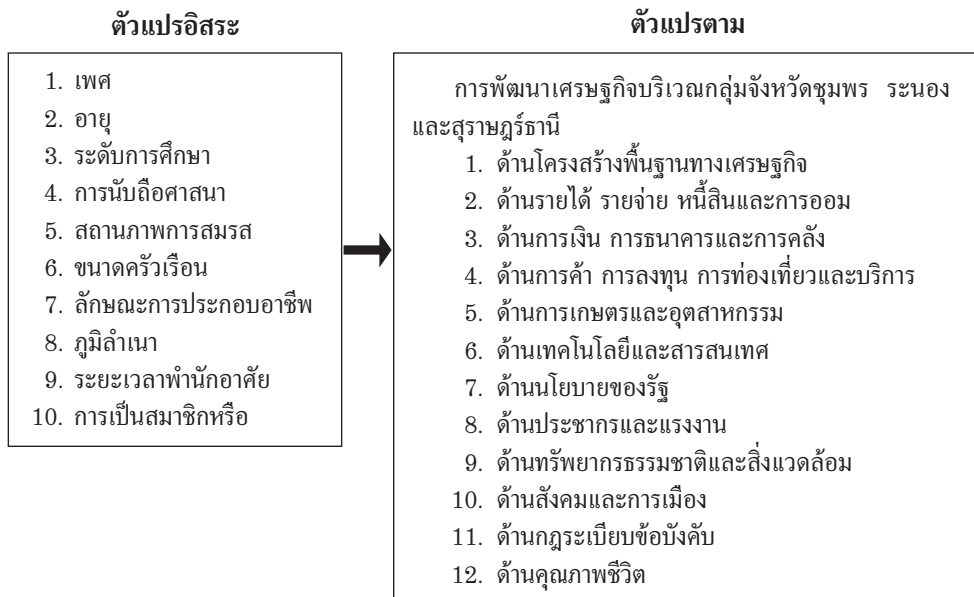
วิจัยเฉพาะประเด็นระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของ หุ้นส่วนเศรษฐกิจในมิติ 12 ด้าน และปัจจัยของหุ้นส่วน เศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณ กลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี โดยหุ้นส่วน เศรษฐกิจในที่นี้ประกอบด้วย 3 ภาคส่วน นั่นคือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทั้งนี้ใช้ระยะเวลา

ช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2548 ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ผู้ว่าราชการกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและ สุราษฎร์ธานี สามารถนำผลวิจัยไปวางยุทธศาสตร์การ พัฒนาเศรษฐกิจในระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัด
2. หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กร สมาคม และมูลนิธิ สามารถนำผลวิจัยไปปรับกลยุทธ์ให้ สอดคล้องกับทิศทางและแผนพัฒนาเศรษฐกิจในระดับ กลุ่มจังหวัด
3. ได้แม่แบบงานวิจัยองค์ความรู้เพื่อการพัฒนา ในระดับจังหวัด และกลุ่มจังหวัดซึ่งนำไปสู่การขยายผล การวิจัยให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ
4. กระทรวงศึกษาธิการสามารถนำผลวิจัยไปเป็น บทเรียน กรณีศึกษาแก่นักเรียนนักศึกษาได้เข้าใจมี ความรู้เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการเติบโตทาง เศรษฐกิจในระดับจังหวัด และกลุ่มจังหวัด

กรอบแนวคิดของการวิจัย

- หมายเหตุ :**
- (1) ขนาดจังหวัดแบ่งตามจำนวนอำเภอที่มีของแต่ละจังหวัด
 - (2) จังหวัดระนองและชุมพร สุ่มอำเภอสัดส่วน 3 ใน 4 ของจำนวน อำเภอที่มีของแต่ละจังหวัด
 - (3) จังหวัดสุราษฎร์ธานี สุ่มอำเภอสัดส่วน 2 ใน 4 ของจำนวนอำเภอที่มีของจังหวัดสุราษฎร์ธานี
 - (4) อำเภอที่สุ่มได้ทำการสุ่มตำบล 2 ตำบลต่อ 1 อำเภอ
 - (5) ตำบลที่สุ่มได้ทำการสุ่มหมู่บ้าน 1 หมู่บ้านต่อ 1 ตำบล

ประชากรตัวอย่างเก็บจากหุ้นส่วนเศรษฐกิจด้วยแบบสัมภาษณ์ จำนวน 60 ตัวอย่าง ด้วยวิธีพหุบังเอิญ สัดส่วน 1 : 2 : 3 กล่าวคือจังหวัดขนาดเล็กเก็บ 1 ส่วน จังหวัดขนาดกลางเก็บ 2 ส่วน และจังหวัดขนาดใหญ่เก็บ 3 ส่วนดังนี้

- 1) จังหวัดระนอง สัมภาษณ์ข้อมูล 15 ตัวอย่าง
- 2) จังหวัดชุมพร สัมภาษณ์ข้อมูล 20 ตัวอย่าง
- 3) จังหวัดสุราษฎร์ธานี สัมภาษณ์ 25 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดที่หนึ่ง เป็นแบบสอบถามตามวิธีมาตรวัดของลิเคิทสเกล เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน ประกอบด้วย

ตอนที่หนึ่ง เป็นคุณลักษณะทั่วไปของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ

ตอนที่สอง เป็นระดับความร่วมมือของหุ้นส่วนเศรษฐกิจในการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

2. ชุดที่สอง เป็นแบบสัมภาษณ์จากหุ้นส่วนเศรษฐกิจซึ่งประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน ในประเด็นปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งมิติ 12 ด้าน

การทดสอบเครื่องมือ

1. การทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยการนำเครื่องมือทั้งสองชุดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความถูกต้อง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย พร้อมปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองเก็บตัวอย่างจำนวน 40 ตัวอย่าง ในเขตอำเภอสิชล และอำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ที่มีได้ตกเป็นตัวอย่างในครั้งนี้แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทางสถิติได้ 0.9111

เกณฑ์วัดของเครื่องมือที่ใช้วิจัย

แบบสอบถามที่ใช้วัดระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี ในมิติ 12 ด้าน เป็นการหาค่าเฉลี่ยโดยข้อคำถามแต่ละข้อมีแนวทางเลือกตอบได้ 5 แนวทาง พร้อมระดับคะแนนแต่ละข้อดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2549, 121, 138)

1. เลือกตอบ มากที่สุด ระดับคะแนนเท่ากับ 5
2. เลือกตอบ มาก ระดับคะแนนเท่ากับ 4
3. เลือกตอบ ปานกลาง ระดับคะแนนเท่ากับ 3
4. เลือกตอบ น้อย ระดับคะแนนเท่ากับ 2
5. เลือกตอบ น้อยที่สุด ระดับคะแนนเท่ากับ 1

จากระดับคะแนนข้างต้นก่อนนำไปแปลผลค่าเฉลี่ยต้องนำระดับคะแนนดังกล่าวมาแปลความหมายตามขอบเขตค่าเฉลี่ยดังนี้ (ประคอง กรรณสูต, 2547 : 73)

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัด ชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี

หุ้นส่วนเศรษฐกิจกับการพัฒนาเศรษฐกิจ ภาพรวม 12 ด้าน	อันดับ การพัฒนา	\bar{X}	S.D.	ระดับ การพัฒนา
1. ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	2	3.12	0.95	ปานกลาง
2. ด้านรายได้ รายจ่าย หนี้สินและการออม	8	2.77	0.87	ปานกลาง
3. ด้านการเงินการธนาคารและการคลัง	7	2.79	0.88	ปานกลาง
4. ด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและ บริการ	11	2.51	0.98	ปานกลาง
5. ด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม	9	2.72	0.89	ปานกลาง
6. ด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ	5	2.86	1.01	ปานกลาง
7. ด้านนโยบายภาครัฐ	10	2.69	1.07	ปานกลาง
8. ด้านสังคมและการเมือง	6	2.80	1.06	ปานกลาง
9. ด้านประชากรและแรงงาน	4	2.91	0.91	ปานกลาง
10. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	9	2.72	1.09	ปานกลาง
11. ด้านกฎระเบียบข้อบังคับ	3	2.97	0.95	ปานกลาง
12. ด้านคุณภาพชีวิต	1	3.34	1.03	ปานกลาง
รวม		2.85	1.03	ปานกลาง

3. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย พบว่าอายุและระดับการศึกษาของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนขนาดครัวเรือน ลักษณะการประกอบอาชีพและระยะเวลาการพำนักอาศัยของ

หุ้นส่วนเศรษฐกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนองและสุราษฎร์ธานี (ดูตารางหน้าถัดไป)

กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัดชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ อภินันท์ จันตะนี (2548 : 226) วันทนีย์ ภูมิภัทราคม และคณะ (2548 : 155 - 156) และโกฮอท (Kohout, 2004 : 1) ที่กล่าวว่าการศึกษา การฝึกอบรมเป็นปัจจัยช่วยส่งเสริม การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ขณะที่ขนาดครัวเรือนของ หุ้นส่วนเศรษฐกิจไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดข้างต้น สอดคล้องกับแนวคิดของ อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง (2549 : 27 - 31) ทวีศักดิ์ เทพพิทักษ์ (2548 : 59 - 68) ณีฐุพันธ์ เชนนันท์ (2548 : 37 - 40) และกอร์ด (Gordo, 2005 : 1) ที่กล่าวถึง จำนวนของประชากรเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ กล่าวคือประชากรในครัวเรือนมีมากก็ทำให้อายกจน ทาง ด้านลักษณะการประกอบอาชีพของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัด พบว่าไม่มี ความสัมพันธ์กันทั้งนี้อาจเกิดจากการที่ภาคเอกชนและ ภาคประชาชน เห็นว่าการพัฒนาเศรษฐกิจ การกระตุ้น เศรษฐกิจควรเป็นหน้าที่ของภาครัฐโดยตรง สอดคล้อง กับแนวคิดของจินตนา บุญงการ (2548 , 120 - 123) เกสร หอมขจร (2547 : 110 - 111) โดยกล่าวว่า ภาครัฐในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของหุ้นส่วนเศรษฐกิจมี บทบาทต่อธุรกิจมากมายรวมทั้งการค้า การสร้างอำนาจ ต่อรอง ตลอดจนการเข้ามากำกับดูแลกลไกทางราคา ที่ อาจล้มเหลวไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการจัดสร้างสินค้า สาธารณะ ส่วนปัจจัยการพำนักอาศัยของหุ้นส่วน เศรษฐกิจพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ บริเวณกลุ่มจังหวัดดังกล่าว ทั้งนี้อาจเกิดจากโครงสร้าง ของสังคมที่เปลี่ยนไป โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ (2547 : 141 - 142) บุญกิจ ว่องไวกิจไพศาล (2547 : 195 - 199) และ นาริน (Narain , 2004 : 1) ที่กล่าวว่าการปฏิรูป โครงสร้างของสังคมที่เปลี่ยนไปส่งผลให้ประชาชนที่อยู่ใน ชนบทต้องเดินทางเข้ามาทำงานในเขตเมือง คนที่อยู่ อาศัยในเขตชนบทกำลังปรับตัวให้เหมือนกันในเขตเมือง

โอกาสจะไปพัฒนาตัวเองเป็นผู้ประกอบการเพื่อพัฒนา เศรษฐกิจกระทำได้น้อยมาก โอกาสแทบไม่มีวันนี้คน หนุ่มสาวในชนบทเข้าทำงานในบริษัทขนาดใหญ่ ชีวิตอยู่ใน วงจรดังกล่าวโดยมีตัวเงินและตำแหน่งหน้าที่การงาน เป็นตัวล่อใจ ส่งผลให้หนุ่มสาวที่อยู่ในวัยทำงานพลาด โอกาสที่จะไปเปิดธุรกิจของตนเองเกิดความขาดแคลน กิจกรรมด้านความเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นกลไก สำคัญต่อการกระตุ้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่า คนหนุ่มสาวเหล่านั้นจะพำนักอาศัยอยู่ในพื้นที่กลุ่ม จังหวัดนี้เป็นระยะเวลาอันยาวนานก็ตาม

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ภาครัฐซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหุ้นส่วน เศรษฐกิจจำเป็นต้องเร่งนโยบายที่ส่งเสริมการพัฒนา เศรษฐกิจโดยเฉพาะการกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยการเร่ง เบิกจ่ายงบประมาณแผ่นดินเพื่อให้เศรษฐกิจขับเคลื่อน ในกลุ่มจังหวัด

1.2 ภาครัฐ ควรใช้นโยบายลดอัตราดอกเบี้ย เงินกู้แก่ภาคเอกชนเพื่อลดต้นทุนการผลิตและจูงใจให้ นักธุรกิจสนใจกู้เงินจากภาครัฐไปลงทุนในโครงการต่าง ๆ มากขึ้นเท่ากับเป็นการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในหนทางหนึ่ง ของกลุ่มจังหวัดด้วยการขยายการมีงานทำของภาคประชาชน ในพื้นที่ และเป็นการกระจายรายได้

1.3 ภาครัฐควรใช้มาตรการลดหย่อนภาษี เงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีนิติบุคคล เพื่อให้ภาคธุรกิจ หรือภาคเอกชน และภาคประชาชนมีเงินเหลือมากขึ้น สามารถนำเม็ดเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายไปลงทุนหรือฝากเงิน กับสถาบันการเงินได้มากขึ้นเท่ากับเป็นการช่วยพัฒนา เศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดทั้งทางตรงและทางอ้อม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

2.1 ภายใต้วิกฤติเศรษฐกิจ วิกฤติการเมือง และวิกฤติการก่อความไม่สงบบริเวณชายแดนภาคใต้ของ

ไทย หุ้นส่วนเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคธุรกิจ และภาคประชาชนควรจับมือร่วมกันส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและช่วยลดผลกระทบ อันอาจเกิดขึ้นที่จะมีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่ม จังหวัด

2.2 หุ้นส่วนเศรษฐกิจทั้งสามภาคควรมี กิจกรรมทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อความ เข้าใจอันดีงาม ความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเฉพาะการพัฒนาด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริการในกลุ่มจังหวัดอย่างเร่งด่วน

3. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าความร่วมมือของ กลุ่มจังหวัดในการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการค้า การลงทุน

การท่องเที่ยว และบริการ มีระดับความร่วมมือกันน้อย ที่สุด จึงควรมีการศึกษาเฉพาะประเด็นนี้ในเชิงลึก

3.2 ครั้งต่อไปควรมีการวิจัยในประเด็น กฎระเบียบว่าด้วยการค้าเสรีว่าจะมีผลกระทบอย่างไร หรือไม่กับการพัฒนาเศรษฐกิจบริเวณกลุ่มจังหวัด ดังกล่าวของหุ้นส่วนเศรษฐกิจ

3.3 ควรมีการนำผลวิจัยครั้งนี้เป็นต้นแบบ ขยายผลการวิจัยในเรื่องเดียวกันให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ทุกภาคส่วนของประเทศไทย และหาดัชนีชี้วัดระดับ การพัฒนาเศรษฐกิจที่อาศัยหุ้นส่วนเศรษฐกิจเป็นตัว ขับเคลื่อน

เอกสารอ้างอิง

วันรักษ์ มิ่งมณีนาดิน. เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2549.

สุนีย์ บุญยวิทย์. เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยดุลการชำระเงิน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2544.

วิรัช ธเนศวร. การค้าระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.

สมรัช รัชชาทรัพย์ และถวิล นิลใบ. วิเคราะห์เศรษฐกิจประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2547.

ผาสุก พงษ์ไพจิตร. พัฒนาการอุตสาหกรรมและพัฒนาการเศรษฐกิจประสพการณ์ของเกาหลีใต้ บราซิล ไทย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

นายกรัฐมนตรื, สำนัก. ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด. กรุงเทพมหานคร : ทำเนียบรัฐบาล, 2546.

ธรรมบุญ โสภารัตน์. เศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธิวอลลี จำกัด, 2547.

บุญคง หันจางสิทธิ์. เศรษฐศาสตร์มหภาค. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

บุญธรรม กิจปรีดาปริสุทธิ. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา, 2549.

ประคอง กรรมสุด. **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

Gordo, Blanca Estela. **Low-income communities in the information age, technology, development and community practice**. California : University of california, Berkely, 2005.

Kohout, Michal. **Development and new Labor culture in Mexico**. England : Clark University, 2004.

Narain, Ashish. **Essays on Labor market effects of integration in unionized economies**. U.S.A., : University of Maryland, College Park, 2004.